

Arnhem / Nijmegen, 3 september 2023

Lieve Terugkerende Vakantiegangers,

In onze afwezigheid verkleurde de tuin.

De hortensiabollen verzachtten tot groen,
de witte pluimen van de vlinderstruik verbruinden
en in het zomergroen van de peer verschenen herfstvlekken.

Perenroest, begreep ik. Ergens stond een zieke jeneverbes
die mijn jonge fruitboom had besmet. Hier hielp geen
avondklok, lockdown of anderhalve meter meer tegen.

Ik plukte de aangetaste blaadjes weg en hoopte
dat de enige en eerste vrucht die aan een zijtak zwol
het vol zou houden tot de herfst; want wat is een mens zonder hoop?

Wegens omstandigheden die afhankelijk van hoe je ernaar keek
verdrietig, angstig of optimistisch stemmend waren,
vierden we vakantie dicht bij huis.

Wat ik graag doe trouwens, Nederland is mooi,
en als ik mag kiezen tussen een paar grijze luchten
of bosbranden, verkies ik toch regen boven bluswater.

Dan verbijt ik de treurnis van de campingbieb,
het gemis van muren, het slapen op je eigen adem
en de modder tussen je teenslippers.

Wat je ervoor terugkrijgt is sterverlichte Limburgse duisternis,
kinderen die in roedels over de camping trekken op zoek naar zoetigheid
en de geur van kampvuur die in je haar trekt.

Al zal die geur ook in bosbrandgebied gehangen hebben.

Weer terug vonden we iets te goed onze weg in het Radboud,
want wie niet verdwaalt in een ziekenhuis komt er te vaak.

Maar mijn vader hing aan steeds minder slangetjes,
kreeg zijn kleur terug en verliet bij ontslag het ziekenhuis
misschien nog niet huppelend, maar wel hoopvol.

En hoop is net zo besmettelijk als perenroest.